

Joan Pau Alduy, batlle de Perpinyà.

Municipals a Catalunya Nord

La primera volta de les eleccions municipals haurà estat especialment estèril a Catalunya Nord. A molts dels grans ajuntaments, els batlles han aconseguit el 50% dels vots necessaris en una reelecció directa. A Perpinyà, la segona volta serà entre quatre llistes.

“Les coses no són pas a punt de canviar.” La frase és d’un oient d’una ràdio local, entrevistat després dels primers resultats a les municipals de Catalunya Nord. Aquest fatalisme provenia de la manca de canvis a cap dels principals ajuntaments. Dels 26 batlles de comunes de més de 3.500 habitants, 16 han estat reelegits a la primera volta. A Sant Cebrià, per exemple, Jacques Bouille (UMP) ha aconseguit el seu quart mandat a l’ajuntament: “Per a mi –va dir– ha estat realment difícil d’assumir la feina que implica una quarta campanya electoral. Tot i tenir un resultat inferior al 2001, puc estar satisfet de la confiança dels electors, basada en la feina feta durant aquests anys.” A Elna, el comunista Nicolas Garcia celebrava la reelecció. Amb el 57,25%, Garcia conserva una vila tradicionalment d’esquerra. Ell veu en aquests resultats “l’aprovació del treball

d’unió que hem fet, entre comunistes i socialistes. La nostra victòria és també un rebuig a la campanya horrorosa de l’oposició, que han preferit l’atac personal més que no el polític.”

Pierre Aylagas (DVG) a Argelers, Jean Vila (PC) a Cabestany, Louis Caseilles (PS) a Toluges i encara Arlette Franco (UMP) a Canet i André Bascou (UMP) a Ribesaltes, tots fan part de la llarga llista dels reelegits a la primera volta. Un cas ben particular és el de Daniel Mach (UMP), reelegit al poble de Pollestres –3.600 habitants– amb el... 100% dels vots. Únic candidat, el batlle sortint ha estat retornat a l’ajuntament amb una participació de prop del 73%. Mach assegura que “tot i ser l’únic candidat, aquesta elecció era important. Els ciutadans han entès que necessitava llur participació com a marca de confiança. Ara podrem tornar a treballar pel poble de manera serena.”

Segona volta a quatre a Perpinyà.

Finalment, l’únic interès per les municipals venia de la capital nord-catalana. A Perpinyà, el batlle sortint, Joan Pau Alduy (UMP) ho és des del 1993. Abans d’ell, era el seu pare, Paul Alduy, qui dirigia la vila des del 1959. Gairebé mig segle de *dinastia* Alduy. Contra ell, tothom s’ha mobilitzat. Al centre, el MoDem ha muntat la seua llista. A l’esquerra, els socialistes n’han fet dues, la Lliga Comunista revolucionària una altra. El Front National, per una altra banda, també en proposava una. Finalment, Joan Pau Alduy ha aconseguit el primer lloc amb el 38,88% dels vots dels perpinyanesos, que s’han mobilitzat poc: la taxa de participació a Perpinyà només ha estat del 55,15%. A la segona posició, Jacqueline Amiel-Donat (PS) ha arribat al 20,17%. Jean Codognès, socialista dissident, un 15,13%. El FN, quart, amb el 12,29%. Aquestes quatre llistes passen del 10% i podran presentar-se a la segona volta. Alduy, com l’FN, s’hi mantindrà segur. La lògica voldria que les dues llistes socialistes trobessin un acord per presentar-ne només una, però encara no és segur. És possible que Jean Codognès, foragitat del PS fa poques setmanes, vulgui mantenir la llista a tot preu. Ell mateix declarava, en llegir els resultats: “Hem demostrat que amb una política renovada i dinàmica, podem apropar-nos de la llista oficial del PS. Ara, reflexionaré, i parlaré amb Clotilde Ripoull –cap de la llista MoDem– per veure què podem fer amb vista a la segona volta.” I afegia: “Queda palès que els electors no estan satisfets de l’oferta de l’esquerra.”

A Perpinyà, doncs, hi podria haver una quadrangular. Això beneficiaria més aviat la dreta, i especialment Joan Pau Alduy que es quedaria sis anys més. Perpinyà seria, doncs, entre les excepcions, a l’estat francès, on les grans ciutats passen a mans de l’esquerra. Una reeixida anunciada pel PSF que el seu secretari general, François Hollande, analitza com “la voluntat de confiar a l’esquerra la responsabilitat de moltes ciutats i la voluntat d’alertar el govern del Sarkozy sobre la política que ha dut a terme fins ara”. Tot i això, el càstig no haurà estat tan fort com esperaven els socialistes. El 16 de març, la resposta definitiva.

Pere Habet